

Guanyarem per vosaltres

De nou plorem un comiat massa precoç. Un altre cop assistim impotents a un adéu cruel, producte de la virulència injustificada i malèvola d'aquesta porqueria de nom càncer. Una vegada més ens sentim colpejats en el cor davant la manca de respostes a les preguntes d'una família que ja havia plorat massa i feia massa poc.

En Kike ja vola, és lliure. Ahir va desplegar les seves ales aprofitant un descuit de qui l'havia empresonat per, tancat a la gàbia, convertir-lo en una víctima del seu plaer per desgastar l'ésser humà. Per fi vola alliberat, tranquil, serè i aprofitant l'impuls d'un aire de nou oxigenat, net, pur. Deixa enre-re les reixes d'un malvat que aleatòriament el va escollir a ell, com a tants d'altres, amb un únic objectiu: viure.

És el vol cap a una llibertat que no hagués desitjat però que a ben segur ara demanava per sortir victoriós i escapolar-se d'aquest enemic inhumà que no respecta persones, famílies, amics, ni tan sols el més dolorós i atroç de la seva irracionalitat, fills.

I un cop aterri, allà l'esperaran els que havien marxat abans. Tots junts l'ajudaran a pujar al pòdium dels guanyadors, d'aquells que ja formen part del més indestructible: els records. Com sempre, aquí el voltor que un dia els va apresar, mai podrà aixecar els braços en senyal de victòria, una victòria malaltissa pels qui han d'omplir el buit deixat, però sanadora pels qui s'han alliberat.

I com si no hagués passat el temps, molts ens sabem impotents per aplacar tant dolor i tan sols som capaços d'abraçar ben fort als qui més l'estimaven per deixar constància que ell mai marxarà i els que queden sempre ens tindran al seu costat.

En record del Kike Llistuella, descansa en pau i vola, vola, vola, pensant que ens queda un únic compromís: no heu marxat en va, guanyarem.

JAUME BORRÀS
Granollers

La plaça dels Porcs... i les truges

Quan era petit, tots els dijous de mercat m'agradava anar a contemplar les gàbies de porcs a la plaça Perpinyà amb els meus amics de

Per als homes de bona voluntat

La gent d'una certa d'edat encara tindrà a la memòria una imatge nadalenca molt particular. Una sèrie de servidors municipals trucaven a les portes dels immobles per demanar l'estrena (aguinaldo) i a canvi et donaven una targeta amb uns rodolins una mica cursis en què et desitjaven bones festes i et recordaven la seva tasca al servei dels ciutadans. Enumero tots els treballadors que havien passat per casa i ja em disculpaven si m'oblido d'algun col·lectiu: Serenos, vigilants, carters, fanalers, guàrdia urbana i escombraires (recollidors de brossa i escombradors de carrers). Calia guardar totes les cartolines per evitar la picaresca d'algun facinerós que es feia passar per treballador municipal i així, fraudulentament, treure's un sobresou. Si badaves, podies trobar-te amb 3 o 4 sol·licituds pel mateix servei. De penques, estafadors i especuladors n'hi ha hagut des que l'home existeix.

Bé, ara és possible que tornem a recuperar aquest costum arcaic i pels domicilis de les persones

que encara tenen la sort de tenir un treball decent i una nòmina que no disminueix periòdicament, comencin a desfilar mossos d'esquadra, metges, infermers, policies locals, funcionaris de "finestreta", aturats sense cap perspectiva de treball, autònoms desesperats, empresaris i comerciants modestos, ofegats pels impostos i amb una caiguda de vendes inversament proporcional a la pujada de la maleïda prima de risc. I, per descomptat, bombers que, malgrat la rebaixa de sou, s'hauran estat jugant la vida tot l'estiu per culpa de la irresponsabilitat d'alguns descerebrats. Potser d'aquesta manera, els "retallats" encara podrem comprar una barra de torró i una ampolla de cava per celebrar el proper Nadal.

Agraïrem enormement que algú ens faciliti un llistat de gent amb alt poder adquisitiu i amb una mica de sensibilitat, és clar. D'aquells que consideren que és legítim que els desgraciats es fotin, no cal esperar-ne res.

MR VIETA
Sant Martí de Centelles

classe i disfrutàvem empenyant-los tot estirant-los la cua i altres delicatesses. Coses de la mainada d'aquells temps de la postguerra. Ara, passats els anys, penso que allí hi havia porcs, però també truges, naturalment. I ara que els polítics actuals han posat tan de moda les frases: catalans i catalanes, vallesans i vallesanes, etc. penso que seria lògic que es fes justícia en el regne dels porcs i la nostra granollerina plaça dels pors passés a anomenar-se seguint la pauta actuals dels nostres polítics: plaça dels porcs i de les truges. Seria esmenar una mancança que ja dura massa anys. No us ho sembla?

JOSEP ARENAS
Granollers

Què debe de sentir un policia

Me pregunto què debe sentir un policia cuando intenta detener a un delincuente de esos que últimamente proliferan como hongos, y que en un momento dado si se ve acorralado es capaz de acabar con la vida de quien tiene delan-

te. Cuando reciben la llamada de alguien que pide ayuda, por algo que está pasando, que ha visto o creído ver, esa persona asustada y presa del miedo por alguna otra situación que le ha tocado vivir y que se ha repetido algunas veces. La vida es muy amable y a pesar de los contratiempos nos aferramos a ella. No hay salario suficiente que pueda pagar la exposición de un ser que exponga su vida ante un peligro. Hacen lo que pueden a pesar de los recortes y una economía maltrecha como la que tenemos actualmente.

Yo me pregunto, ¿qué debe sentir cuando logra detener a un delincuente y debido a la flexibilidad legislativa lo encuentra en una situación igual o parecida al poco tiempo?

Mª C. CEPERO
Granollers

Qui és l'incivíc?

Cada matí vaig amb el meu gos a passejar pel Serrat de l'Ametlla del Vallès. Fa temps que un veí em va comentar, que el seu veí es va queixar que hi havia algú que

passejava un gos pel seu carrer i que els seus gossos començaven a formar xivarri. El meu gos és molt tranquil, i passeja tranquil·lament lligat sense fer ni un sol lladruc. Qui té la culpa de l'enrenou? Jo que vaig tranquil·lament o els gossos que estan tancats a les cases? Justament aquesta setmana, un altre veí es va acostar molt educadament, i em va comentar si podia passejar per un altre carrer, ja que cada vegada que passo amb el meu gos, el seu es posa frenètic i els dies de vacances fa despertar als seus fills.

Penso, que si un altre veí per l'altra banda del carrer, té un altre gos que passa el mateix, això vol dir que no puc sortir de casa? És que jo tinc alguna cosa a veure amb que un gos es posi a bordar com un posseït simplement perquè passo pel seu carrer? Si us plau, siguem una mica coherents, sabent qui és responsable del que passa. Jo puc modificar el recorregut alguns dies, per intentar no molestar amb la meua presència als seus gossos frenètics. Però no veig lògic que quan una persona té un problema, ho intenti solucionar culpant al del costat. Si estic equivocat, m'agradaria que la gent em respongués.

EDU MICO
L'Ametlla del Vallès

Artur Mas... no respon

El dia 20 de juny, o sigui ja fa un mes, que em vaig permetre adreçar un escrit al Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, de només quatre línies, on li adjuntava la correspondència creuada amb l'ajuntament de Les Masies de Voltregà, en la que aquest ajuntament es queixava i amb raó, del maleït silenci administratiu, per resoldre una insignificant demanda que havia fet i del que tampoc jo n'he rebut cap contestació. Que costa poc d'aplicar els mateixos defectes de que ell acusava al govern d'aleshores.

Senyor Mas, qui la vist i qui el veu, es recorda de quan estava a l'oposició, que era rara la setmana que jo no rebia un mail de vostè? No pensa que d'aquí a poc temps, hi tornaran a haver eleccions autonòmiques i per aquests "petits detalls", pot tornar a raure una altra vegada a l'oposició?

PERE PI CABANES
Sant Hipòlit de Voltregà